Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 11 (1055) * miercuri 16 martie 1966 * 8 pagini 30 bani

Chiar dacă nu scrii poezii, poți totuși să dai glas prin versuri sentimentelor frumoase pe care le încerci. Pioniera Constantinescu Mioara (clasa a V-a, Școala generală nr. 172 din Capitală), recitind o poezie închinată partidului.

Foto : Gr. PREPELIȚA

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI U. T. C.

Alături de întreg tineretul patriei și copiii organizează în cinstea Congresului U.T.C., diferite acțiuni.

- „Toți pionierii detașamentului nostru întîmpină Congresul U.T.C. cu rezultate cît mai bune în munca noastră — învățătura", ne scrie pionierul *Munteanu Ioan*, din comuna *Seleuș*, raionul *Ineu*.

- „Primăvara, Congresul U.T.C. va găsi comuna noastră, ne scrie *Naidin Leonida* din *Sacle*, raionul *Tr. Măgurele*, cît mai frumoasă. Am făcut pînă acum ronduri pentru flori, iar în fiecare colț am sădit cîte un tei. Cu parfumul lui îmbătător, teiul e pomul tinereții. Cît vom fi elevi, și după aceea, cînd teii vor înflori ne vom aminti că i-am sădit în primăvara lui 1966, în cinstea Congresului U.T.C.".

- „Noi am avut o întîlnire cu tinerii uteciști. Cînd ne-am dus la căminul cultural erau toți acolo. Ne-au întîmpinat cu bucurie, ne-au oferit locuri. Apoi, tovarășul Eugen Iacob, secretar al Comitetului U.T.C. pe comună ne-a povestit despre U.T.C., despre activitatea ce-o desfășoară uteciștii, cum trebuie să ne pregătim pentru a deveni uteciști. După aceea, au dat un program artistic pentru noi. Nici noi însă n-am rămas în urmă. Le-am povestit cum învățăm, ce activități avem și apoi am recitat și am cîntat. Seara petrecută cu uteciștii a fost foarte interesantă", ne scrie *Purice Sofia*, din comuna *Pușcași*, raionul *Vaslui*.

- „Învățăm pentru a obține rezultate bune... Ne înfrumusețăm comuna... Pregătim o serbare dedicată tineretului"... Despre astfel de acțiuni, prin care pionierii întîmpină Congresul U.T.C., ne scrie și *Dobre Rozina*, din comuna *Turcoaia*, raionul *Măcin*, și *Mazarache Roza*, din comuna *Cefa*, raionul *Salonta*, și *Mihăilescu Viorica*, din comuna *Mihăiești*, raionul *Rm. Vîlcea* și mulți alții.

Treapta a doua

de Ștefan IUREȘ

BLOC NOTES

Cînd s-au strîns orele în zile, zilele în săptămîni și luni, iar acestea din urmă în atîția ani — oho, paisprezece ! — că nici n-ai băgat de seamă ? Dintr-o dată, vezi că a-ți spune tu singur copil nu-ți mai vine la îndemînă. Bineînțeles, te afli la un prag de vîrstă nouă și nu vei întîrzia să-l treci. Rămîi cu bine, părticică în trei colțuri a flamurei celei mari : culoarea ta purpurie va sta și mai aproape de inimă de aici înainte. Aripile nevăzute se deschid mai largi, cerul devine mai străveziu, focul visului tainic strălucește mai viu. Bun găsit, tinerețe ! Bun găsit, timp al puterii ! Ridică-mă spre soarele vieții, ca tînăr ucenic al partidului nostru comunist !

Și totul devine altfel, altceva, jur-împrejurul tău și în tine. Nu uita : cei care urmează să te primească în mijlocul lor sînt moștenitorii unor glorioase tradiții. Utecist — cuvîntul acesta vibrează. Sunete vechi, nestinse de vreme, își au locul în silabele care îl compun. Auzul sufletului nostru prinde, din depărtările trecutului, foșnetul manifestelor ascunse sub haină, șoaptele din ședințele ilegale, zornăitul de lanțuri tîrîte în curtea temnițelor — ecouri din istoria luptei revoluționare pentru cucerirea libertății și puterii. Acum, în același cuvînt, sună cîntecele și rîsul cald din zilele marilor noastre sărbători, din toate zilele ; sună sfaturile rostite cînd uteciștii chibzuiesc cum să muncească mai bine, cum să învețe mai temeinic, și se mai aude scîrțîit de zăpadă în ger și fîșîit de nisip fierbinte, și vuietul mării și tăcerea melodioasă a cîmpiei, și brazii și stejarii vorbind cu depărtările. Adică, într-un cuvînt — utecist — răzbește sonor farmecul nemaipomenit al tinereții, vîrsta de aur cum i se zice. Vîrstă de aur, prin elanul ei, prin răspunderea ei, prin ceea ce patria îi oferă ca și prin ceea ce știe ea să dăruiască patriei !

Aș vrea să mă aflu, nevăzut, lîngă tine, în clipa aceea solemnă, de neuitat o viață, cînd tu, în picioare în fața tovarășilor tăi, vei cere, cu inima bătînd să spargă pieptul, consimțămîntul încrederii lor. Puși în balanță cu această încredere uriașă, cei paisprezece ani ai tăi (mulții tăi paisprezece ani...) ar trage foarte puțin dacă, din fericire, hotărîtor n-ar fi viitorul însuși. Căci Uniunea Tineretului Comunist, organizația revoluționară a tinerei generații, citește în anii tăi viitori ca într-o carte deschisă. Și văzînd acolo, înscrise adînc, cinstea, curajul, dorința de a trăi, a învăța, a munci și a lupta pentru nestrămutata fericire a poporului, pentru făurirea celei mai drepte orînduiri de pe pămînt, vor spune tovarășii tăi despre tine : Ești încă foarte tînăr, dar pentru că tinerețea te recunoaște ca fiind al ei, vino !

Atunci aș vrea să mă aflu, nevăzut, lîngă tine, spre a-ți șopti ca, între coperțile carnetului roșu, să pui o garoafă, iar o alta, geamănă, s-o culci între faldurile cravatei pionierești, întru frumoasă aducere aminte a zilei cînd ai urcat treapta a doua.

Echipa clubului „Dinamo" cîștigătoarea primei ediții a Cupei „Scînteii pionierului" la patinaj artistic.

Amănunte citiți în pag. 7-a

Voci de primăvară

Grupuri, grupuri, copiii se răspîndesc prin Pădurea Verde. Pomii înalți, fără frunze încă, lasă razele soarelui să pătrundă în voie, spre florile albe, albastre, galbene...

— Ia uitați-vă cîte brîndușe sînt aci ! strigă o fetiță.

— Și aci, o mulțime de viorele, îi răspunde alta din apropiere. Am și strîns un buchețel !

Cineva fredonează o melodie. E pionierul Mateșescu Titus, care dă tonul, și-ntr-o clipă, cîntecul răsună în toată pădurea. Păsările își opresc ciripitul și privesc uimite. În mijlocul poieniței apare o pionieră. E Fonta Rodica, cea mai talentată recitatoare a unității. După poezia „Primăvara" de N. Labiș urmează versurile „Vestitorii primăverii" de G. Coșbuc, recitate de pioniera Vîlceanu Marioara. Și-apoi, iar un cîntec și... s-ar putea spune că e un adevărat program artistic. În momentele următoare școlarii se răspîndesc iarăși printre copaci. De ce aleargă oare, unii în dreapta, alții în stînga ? Uite-i ce bucuroși sînt, au găsit un plic ! Se strîng cu toții lîngă băiețelul care citește. Chibzuiesc, răspund în scris și pornesc mai departe. Se grăbesc. Întregul grup dorește să cîștige jocul de orientare turistică. Peste puțin, copiii se strîng iar în poieniță. Cineva întreabă :

— Clopoțel mititel
Cine sună lin din el ?

— Nimeni, răspunde o fetiță, numai vîntul.

Clătinîndu-l, legănîndu-l
Dă de veste-n toată țara
Că sosește primăvara.

Bravo, ați ghicit, copii ! Dar, să vedem, ghicitorile pregătite de Bandu Mihaela, Willems Lidia și alții sînt tot atît de ușoare ?

Peste cîteva zile, aceeași copii, pionierii claselor a IV-a de la Li-

Lidia NOVAC

(Continuare în pag. 2-a)

Foto : Gr. PREPELIȚA

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

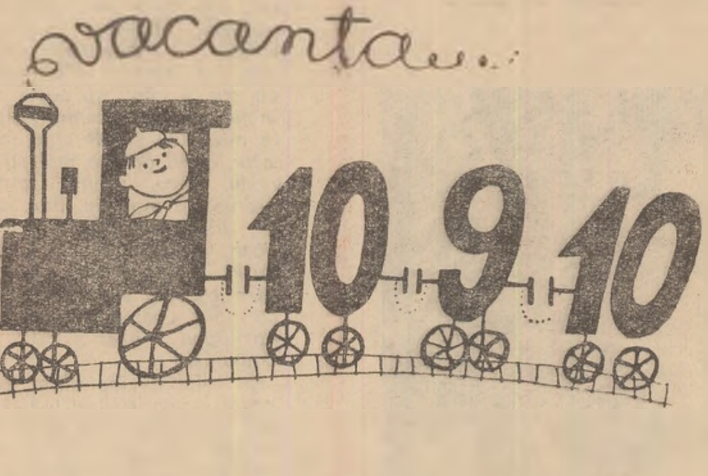
VOCI DE PRIMĂVARĂ

(Urmare din pag. 1-a)

ceul nr. 6 din Timișoara pornesc în drumeție pe biciclete.

In frunte, îi recunoaștem pe brunetica Purcă Mariana și pe simpaticul Kirsch Iünter. Cicliștii pedalează de zor, căci la cooperativa agricolă de producție din cartierul Mehala îi așteaptă cooperatorii. Au atîtea să le arate, să le povestească despre munca lor de acum din zilele de primăvară...

In altă zi, îi găsim pe prietenii noștri în curtea școlii. Zor și iar zor. In grădină, copiii sapă, mărunțesc pămîntul, sădesc lalele, panseluțe...

Prin țară

Autocarul gonește pe șosea lăsind în urmă orașe și sate. Pionierii, căci ei sînt excursioniștii, privesc cu nesaț peisajul mereu nou care le apare în față. Sînt nerăbdători să vadă tot ce au aflat in orele de geografie, în adunările pionierești, în concursurile „Să ne cunoaștem patria" pe care le-au organizat. Iată, în față le apare Bucureștiul ! Mari bulevarde, parcuri în floare îi intîmpină. Dornici să cunoască orașul, trec prin Piața Palatului, prin noi cartiere cu zeci de blocuri. Se opresc la Palatul pionierilor, la Muzeul satului...

Peste cîteva zile, grupul de excursioniști e la Iași, sub teiul lui Eminescu. Apoi, la Vatra Dornei, apoi la Cluj, unde se pierd prin aleile grădinii botanice și, după ultimul popas — Aradul, sosesc acasă. Prietenii îi așteaptă să afle noutăți. Și atunci, să le vezi pe Odorescu Gabriela, Bocancea Cornelia Aldea Monica, răsfoind carnețelele de însemnări, dăruind vederi, arătînd fotografii.

Stau puțin împreună, căci alt grup e gata de drum. „Plecăm la Șiria" anunță cei din clasa VI-a D. Și pornesc. Nimeni nu se miră căci ei, cei de la Școala generală nr. 3 din Timișoara, sînt cunoscuți pentru frumoasa tradiție pe care o au în organizarea excursiilor pentru cunoașterea realizărilor și frumuseților patriei.

După un trimestru încheiat cu multe note bune, pionierii pornesc în drumeții și excursii. Peste tot, duc cu ei veselia cîntecelor pionierești, voioșia vocilor de primăvară.

Prietenii... căprioarelor

Jos, din coșurile caselor acoperite de zăpadă și adăpostite de vînt pe firul văii, ieșeau trîmbe domoale de fum Șchiopătînd, în salturi ușoare și rare, căprioara a pornit spre casele acelea

La masa de lîngă geam Vasile își pregătea lecțiile pentru a doua zi. Deodată a tresărit. O pată de umbră s-a ivit în dreptul ferestrei. Și-a ridicat privirea și era maimai să strige de bucurie Afară, lîngă geam, se afla Mia, Căprioara la care ținea el cel mai mult. Vasile a dat fuga pînă în podul casei, a umplut o strachină cu făină de porumb, a pus o mînă de sare peste făină, și-a umplut și buzunarele cu castane și a ieșit afară „Mia ! Ce faci tu ? Pe unde ai umblat atîtea zile prin viscolul ăsta ?..." — a început el s-o dezmierde Căprioara însă a făcut un salt într-o parte ferindu-se Dar Vasile știa că așa făcea ea întotdeauna după ce își petrecea mai multe zile în șir prin pădure. Se înstrăinase un pic, dar nu-i trebuia mult să devină iarăși încrezătoare. Așa s-a și întîmplat. După cîteva minute căprioara mînca făina de porumb și castanele, iar Vasile îi cerceta cu privirea piciorul umflat, gîndindu-se că neapărat trebuie să-l anunțe pe pădurar de umflătura aceea...

Intîmplarea aceasta mi-a povestit-o chiar Vasile — pionierul Petrin Vasile de la Școala generală din Pătrăuți — comună ce se află la vreo 10 km mai sus de Suceava. Și, ca nu cumva să cred că-i o poveste... vînătorească, toți colegii lui Vasile m-au încredințat că și lor li s-a întîmplat așa ceva, că și ei au grijă de căprioarele care vin în sat. Ba, mai mult, de la ei am aflat că Mia, cea mai îndrăzneață și mai blîndă dintre ele, are două pasiuni care stîrnesc hazul tuturor : intră în bufet unde nu consumă niciodată... băuturi alcoolice, ci numai pîine și covrigi, și se suie în autobuzul de Suceava cu care călătorește din centrul satului pînă la marginea lui, unde cere să i se deschidă (împingînd cu botul în uși), se dă jos și pornește spre pădure E adevărat, Mia nu scoate niciodată bilet, dar e cît se poate de cuviincioasă

Pe munții de lîngă Pătrăuți se află pădurea Clujana. Aici, cu vreo cinci-șase ani în urmă, a fost organizată o mare rezervație naturală. Pentru prima oară, aici, în munții Moldovei, a fost adus cerbul lopătar ,care se găsea tot mai rar în munții noștri. Și au mai fost aduși și porci mistreți albi. Căprioarelor și cerbilor, și mistreților le-a priit locul și clima. Dar mai ales grija zilnică pe care le-o poartă pădurarii și sătenii, precum și pionierii și elevii de la școala din sat. În fiecare an cei peste 500 pionieri și elevi se îngrijesc și ei de asigurarea hranei pentru iarnă a animalelor din rezervație. În toamna trecută, Vasile și toți ceilalți colegi ai lui, au făcut multe frunzare în pădure și au adunat sute de kilograme de castane, de jir și de ghindă Așa se face că nici în iarna aceasta, destul de grea prin partea de nord a Moldovei, cei 180 de cerbi — dintre care mulți sînt albi ca zăpada — cele cîteva sute de căprioare și cei peste 200 de mistreți n-au dus lipsă de... alimente, pe care le-au găsit în fiecare zi puse cu grijă prin pădure și prin poiene.

A venit primăvara. De-acum căprioarele își vor petrece timpul mai mult prin pădurea care va înverzi în curînd. Dar vor mai veni și prin sat. Așa, din cînd în cînd, cînd le va apuca dorul să mănînce făină de porumb și pîine, de la prietenii lor, printre care se află și mulți pionieri și elevi de la școala din Pătrăuți.

Constantin DIACONU

Desen : Puiu MANU

EXTRAORDINARUL „E. G. O.-2"

(Urmare din nr. trecut)

O povestire de aventuri de Ovidiu ZOTTA

Pe o latură a mesei de lucru, se găsea montată o claviatură. Clapele minuscule acționau lumina, televizorul, instalația de aer condiționat, aparatul de proiecție. Aurelian Preda apăsă clapa corespunzătoare acestuia din urmă. Fără zgomot, peretele dinspre miază-noapte al încăperii fu acoperit de un ecran panoramic, pe care imagini fantastice începură să se perinde. Erau un fel de nori denși, cu miezul purpuriu și cu marginile violete. Fulgere sferice brăzdau imaginea. Intregul cadru era străbătut încet, pe diagonală, de un con argintiu...

— „Prometeu" ? exclamă surprins Martin.

— Intocmai.

„Prometeu" era astronava care decolase, cu ani de zile în urmă, spre o planetă îndepărtată. dar foarte seducătoare. Ceva mai voluminoasă decît Pămîntul, era una din puținele planete asupra căreia savanții ajunseseră la concluzia că ar putea avea o atmosferă asemănătoare întrucîtva celei terestre. Misiunea echipajului de pe „Prometeu" era să verifice aceste presupuneri. Dar, din cauze încă necunoscute, motoarele se opriseră chiar în timpul manevrelor de coborîre, și nava devenise un satelit al planetei, fără putință de întoarcere pe Pămînt. Comunicațiile, de asemenea, încetaseră. Ceea ce se vedea pe ecran erau ultimele imagini recepționate de pe „Prometeu".

Acum, o armată de savanți se străduia în vederea realizării și echipării unei nave de salvare. Lucrul era dificil, întrucît elementele necunoscute care anulaseră motoarele de pe „Prometeu" ar fi putut împinge la naufragiu și pe aceasta. Oamenii de pe întregul Pămînt urmăreau cu emoție pregătirile. Iar Aurelian Preda făcea parte dintre cei 2 000 de candidați la cele șapte posturi din echipaj. Fiecare din cei 2 000 era doctor într-o anumită ramură a științei : cosmobiologie, cibernetică, medicină, astronavigație.

— Dar, Martin, aici nu e vorba numai de asta. Misiunea e dificilă, periculoasă. S-ar putea ca lîngă un satelit neputincios, planeta aceea surprinzătoare să mai capete unul... Pricepi ? E vorba de curaj, de caracter. Oare voi rezista ?

Aurelian Preda luă în palmă placheta strălucitoare cu inscripția „EGO-2".

— L-am programat, așadar, cu datele propriei mele personalități ! Am introdus, de asemenea, sub formă parametri, exigențele acestei misiuni. „EGO-2" trebuie să rezolve problema dacă voi rezista sau nu... Timpul necesar calculelor s-a încheiat !

Inginerul acționă un resort aproape invizibil, de pe carcasa aparatului. Ochii lui Martin erau devorați de curiozitate. Se auzi un zgomot plăcut, ca al unui motoraș de jucărie. Din interiorul lui „EGO-2" țîșni o peliculă îngustă, perforată în forme neregulate. Inginerul introduse pelicula într-o mașină de interpretat cifruri. Peste trei secunde, avea în mînă o foaie de hîrtie pe care se găseau cîteva cuvinte dactilografiate.

— Citește, Martin... spuse el, cu glasul schimbat.

Martin se aruncă asupra hîrtiei :

— „Ești un specialist excelent" citi el. „Dar nu vei putea pleca. Îți lipsește curajul".

— Asta e, spuse trist inginerul.

— Și ce vei face ? exclamă Martin.

Aurelian Preda îl privi pe sub sprîncene Și deodată începu să rîdă :

— Ce voi face ? Am să pun hîrtiuța asta în portvizit, ca amintire, și dacă severa comisie de triere a candidaților nu mă va respinge, voi socoti ziua aceea drept cea mai fericită din viața mea !

— Dar răspunsul lui „EGO-2"...

— Ah, trebuie să recunosc ! Pînă la un punct „EGO-2" are perfectă dreptate : n-am fost niciodată un om prea curajos ! Dar adineauri, cînd ai năvălit în laborator, m-a cuprins o astfel de indignare încît am uitat de frică, și ai simțit asta pe propria-ți piele ! Dacă, știind dinainte că vii, aveam să-i supun lui „EGO-2", spre rezolvare, această problemă, sînt sigur că-mi răspundea : „Fugi din calea lui Martin, e periculos, nu vei avea îndrăzneala să-i ții piept !" Dar lucrurile nu s-au întîmplat de loc așa !

— Nu înțeleg, te bucuri constatînd că aparatul la care ai lucrat timp îndelungat e inutil ?

— Am făcut o experiență și atîta tot ! „EGO-2" este un aparat extraordinar, genial, unic... dar NUMAI un aparat, adică un obiect neînsuflețit, fără sentimente ! Și atunci, cum poate el să decidă asupra celor care au sentimente, adică asupra oamenilor ? Ce știe el despre dragoste, despre spiritul de abnegație, despre cum un țel nobil poate da aripi celui mai slab dintre oameni, în vreme ce un scop meschin îl poate duce la ruină pe un ins oricît de dotat ?

Se auzi o sonerie insistentă.

— Au venit reprezentanții autorităților, Martin. Drumurile noastre se despart — cum se spune în romane. Cred că vei avea o lungă perioadă de odihnă, în care creierul dumitale înfierbîntat se va mai descongestiona.

Peste puțin, oacheșul fu scos din încăpere. Mîrîia într-una, furios. Rămas singur, Aurelian Preda privi îndelung conul argintiu care străbatea ecranul la intervale egale.

AICI SE ÎNCHEIE POVESTIREA DESPRE EXTRAORDINARUL „E.G.O.-2". Cu inginerul Aurelian Preda ne vom reîntîlni însă deîndată ce va avea noi aventuri interesante ! Pînă atunci, copii, aștept de la voi vești interesante despre cum învățați și cum vă petreceți timpul liber.

Aventurile cititorilor lui „E. G. O.-2"

1. Tînărul Nicușor Niculescu lucra preocupat la o invenție de mare însemnătate. Pe scurt, era vorba de un dispozitiv intitulat în chip misterios F.B.T. Dar, într-o dimineață, un individ înarmat cu o... praștie pă-

trunse în camera inventatorului.

— Sus mîinile ! Te urmăresc de multă vreme ! N-ai observat o pată de cerneală care apare cu regularitate pe caietele tale ? Ei bine, ea ascunde un mic aparat de luat vederi cu care observ tot ce faci !

ȘTAFETĂ ÎNTRE VÎRSTE

...Era în toamna trecută și soarele făcea să lunece peste mușcatele din curtea școlii o lumină dulce, de miere. Ca și cum ar fi vrut să-și lase urmele palmei în amintirea lor, așa mîngîia fata înaltă, roșul petalelor.

Mariana Robaș o privea uimită. Știa că Rodica Trif este de acum elevă în clasa a X-a la Liceul nr. 1 din Baia Mare, și nu-și închipuise că această tînără gravă, cu preocupări desigur importante, se mai gîndește cu dor la vremea în care era o școlăriță din comuna lor, Tăuț Măgherăuș... Descoperirea i-a stîrnit nedumerire Marianei. Vedeți că ea ar fi vrut în clipele acelea tocmai dimpotrivă, adică să crească mai repede. Avea un necaz, de trei ori necaz: ce folos că în catalog se oglindea în chip de Cosînzeană, fără un singur pistrui de 8, dacă... era abia în clasa VI A? Apoi, era și cam timidă, iar peste toate acestea, pionierii o aleseseră de curînd președinta unității!

Mariana o revedea pe Rodica Trif cu ani în urmă. Și ea învățase foarte bine, și ea fusese președintă de unitate... dar ce deosebire între ele! Rodica avea o fire veselă, era activă, își rezolva ușor toate problemele și mai ales... mai ales Marianei, o puștoaică dintr-a III-a, i se părea grozav de autoritară. Toți copiii o ascultau. Vai, Mariana se simțea acum atît de slabă, de firavă... cu zmeii nu se putea lupta! I-a spus Rodicăi păsul ei.

— Da, știu! A rîs prietena utecistă. „Zmeii" sînt băieții dintr-a 7-a. Iar „Zmeul-Zmeilor" e ... Husti Crișan! Am ghicit?

Era strașnică Rodica. Pesemne îl știa pe băiatul bătăuș, care se năpustea ca o vijelie la cel dintîi cuvînt ce nu i-ar fi convenit... Numai că Husti crescuse între timp, și își făcuse din colegii lui mai mari, o tabără pe picior de război: „Nu vrem să ne conducă o fată, ba chiar una mai mică decît noi!".

Rodica a poftit-o pe Mariana la ea acasă. A întrebat-o în amănunt despre toți pionierii, despre acțiunile întreprinse în unitate și a certat-o: „Ești prea timidă sau prea retrasă și asta ar putea să-i facă pe ceilalți să creadă că ai devenit mîndră... Îmi spui că ești prietenă cu Pop Cornelia, din clasa a VIII-a A. Și ea e utecistă. Te vom ajuta împreună. Cît despre Husti, nu-i un băiat rău. Îi place muzica... Atrageți-l la cercul de dansuri. Poate vă acompaniază la acordeon. Dați-i prilejul să vă fie de folos...

Din ziua aceea de toamnă, utecista și pioniera au devenit foarte bune prietene. Și-au descoperit aceeași dragoste pentru literatură, împreună își repetau pașii la „Codrienesc"... „Numără în gînd, păstrează ritmul" o sfătuia Rodica pe Mariana. În prezent, eleva din clasa a VI-a A pregătește poezia „Republica". O va recita la serbarea prezentată de pionierii școlii în cinstea aniversării partidului. Rodica este întîiul ei public și critic: doar și ea a luat premiul II la un concurs de recitări, pe cînd era pionieră... Și astfel vîrstele lor se împletesc.

Acum, Mariana este o președintă de unitate foarte prețuită de toți copiii școlii. În realizarea sarcinilor pionierești, Husti, care între timp a renunțat să mai faca pe Zmeul-Zmeilor, o sprijină parcă mai mult decît toți. Și încă ceva: Mariana știe că o parte din prețuirea școlarilor se răsfrînge și asupra prietenei uteciste...

Maria PETRE

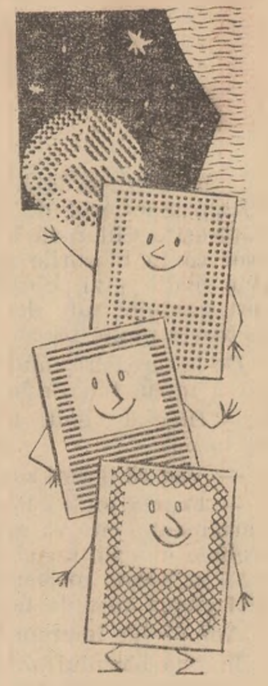

De data aceasta, contrar așteptărilor, aparatul nostru fotografic nu s-a bucurat de mare atenție. Copiii de la Școala generală nr. 15, din Brașov, erau prea ocupați cu sădirea florilor, plantarea pomilor. „Primăvara a venit"..., ne-au spus ei, dîndu-ne de înțeles că n-au timp de vorbă.

CUM NE COMPORTAM

Dialog la miezul nopții

de Titel CONSTANTINESCU

Asta noapte am fost trezit din somn de niște glasuri. Abia adormisem. Era tîrziu. Aproape miezul nopții. Și lumina aprinsă!... Uitasem lumina aprinsă. Am privit în dreapta, în stînga și-am întrebat:

— Cine e acolo?

— Noi! Cărțile lui Petrică!

Într-adevăr, prin fereastră pătrunseseră în odaie, cărțile lui Petrică, un băiat de pe strada mea, elev în clasa a VI-a.

— Ce-i cu voi? Cum ați ajuns aici?

— Am văzut lumină! De-asta am și îndrăznit! Vrem să te-ntrebăm ceva!

Vă rog, luați loc. Și... îndrăzniți! Intrebați! Dacă dumneavoastră credeți că e ora cea mai potrivită pentru o discuție.

Drept să vă spun, întîmplarea mi se părea foarte ciudată.

— Fii bun... îndrăzni una din cărți, fii bun și spune-ne ce înseamnă cuvîntul: „vacanță".

— Cuuuuuum?!

— Da! Cuvîntul „vacanță", spune și altă carte. De ce vă mirați!?

— Bine, dar... Petrică... adică... voi n-ați simțit așa, o schimbare, începînd de acum cîteva zile?

— Ce fel de schimbare?

— Cum să vă spun, adică... uite, pînă acum cîteva zile, erați ocupate. Poate chiar obosite. Petrică vă ținea mereu lîngă el, căuta la voi fel de fel de răspunsuri, mergeați cu el la școală și vă bucurați cînd lua o notă bună și...

— Și?

— Presupun că de cîteva zile, nu faceți altceva decît să vă odihniți, să stați liniștite în bibliotecă, să nu vă tulbure nimeni.

Am auzit un hohot de rîs. Ele rîdeau: cărțile!

— Dar asta nu e „vacanța"! a spus una... Pentru că odihnite și liniștite am fost mereu. Petrică e un băiat foarte politicos și nu ne-a supărat niciodată! Stăm în aceleași rafturi cu foile la fel de curate și de dichisite încă de la începutul anului! Noi am crezut că așa trebuie să fie cînd ești la școală! Să nu faci nimic! Și iată că dintr-o dată am auzit niște copii de pe stradă strigînd: a venit vacanța, trăiască vacanța... Am răsuflat ușurate. Vacanța? ne-am spus noi... Poate că asta înseamnă cît de cît o schimbare, vom face și noi, cărțile lui Petrică, ceva! Și... cînd colo, tu ne spui să ne odihnim! Dar sîntem prea odihnite!

Deodată... o ciocănitură în geam!

— Iar?! întreb eu speriat. Dar e ora unu noaptea! Lăsați-mă să dorm, eu n-am vacanță!

— Perfect! aud un glas. Asta și voiam să te-ntreb! Dumneata știi, ce-nseamnă cuvîntul „vacanță"?

Și hop-țop, o minge de fotbal a sărit fereastra odăii mele.

— Vacanță?! mă grăbesc eu să-i răspund, vacanță înseamnă atunci cînd dumneata, mingea de fotbal, ai mult de lucru. Elevii sînt liberi și pot să joace fotbal cît poftesc și...

— Eu credeam că dimpotrivă, vacanța pentru mine înseamnă odihnă! Pînă zilele trecute, n-a fost dimineață și n-a fost după-amiază și seară chiar, să nu fiu bătută și aruncată de colo pînă colo, pe toate străzile, în toate piețele, ba și în parcuri! Nu mai pot! Aș fi vrut să mai dorm și eu, aș fi vrut să mai stau și eu de vorbă cu o floare, cu un fir de iarbă! Dar de nicăieri, nici un dram de liniște! Și atunci... atunci nu e cazul să cer niște lămuriri?

M-am uitat la cărți, m-am uitat la mingea de fotbal și... am ridicat din umeri. Eram năucit! Ce să le mai spun?

— Eu... Vedeți... nu știu ce să vă răspund, dar întrebați-l pe vecinul meu! E școlar... s-a făcut ziuă și cred că s-a sculat!

Au plecat repede, repede... Am zărit apoi cărțile lui Petrică ajutîndu-se să sară fereastra de la casa vecinului. Se cunoștea că sînt odihnite! Mingea de fotbal însă, n-a mai avut putere. Era atît de obosită, încît adormise jos pe pămînt, la rădăcina copacului.

Știu că F.B.T. înseamnă „Folosește-ți bine timpul!"

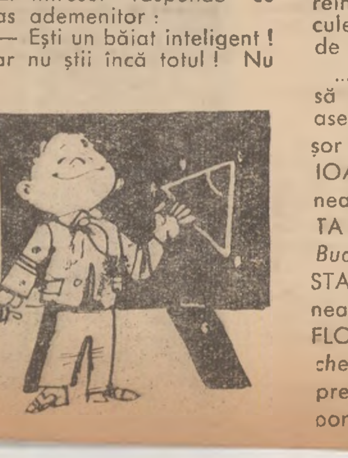
— Într-adevăr. Vreau să iau note mari! Principalul, în dispozitivul meu, sînt manualele, caietele de notițe și tocul! spuse mîndru Nicușor.

2. Intrusul răspunde cu glas ademenitor:

— Ești un băiat inteligent! Dar nu știi încă totul! Nu știi de pildă, că o oră de joacă în timpul rezervat lecțiilor este de o mie de ori mai dulce decît joaca obișnuită de după lecții! Ascultă-mă pe mine, sînt specialist în problemele acestea, nu degeaba mă numesc *„Fac-doar-ce-mi-trece-prin-cap"* zis și *„Nu-dau-socoteală-nimănui"*!

Nicușor Niculescu își părăsi invenția, lăsîndu-se ademenit. Priviți însă ce necazuri au urmat!

3. Dar lucrurile nu mai puteau dura așa! Nicușor Niculescu găsi în cele din urmă, ca și Aurelian Preda, curajul necesar de a-l face inofensiv pe intrus! E drept, pe Nicușor l-a ajutat, în această direcție, și o anumită adunare de detașament organizată la momentul potrivit... Acum, Nicușor s-a reîntors la „invenția" sa și culege admirabilele ei roade!

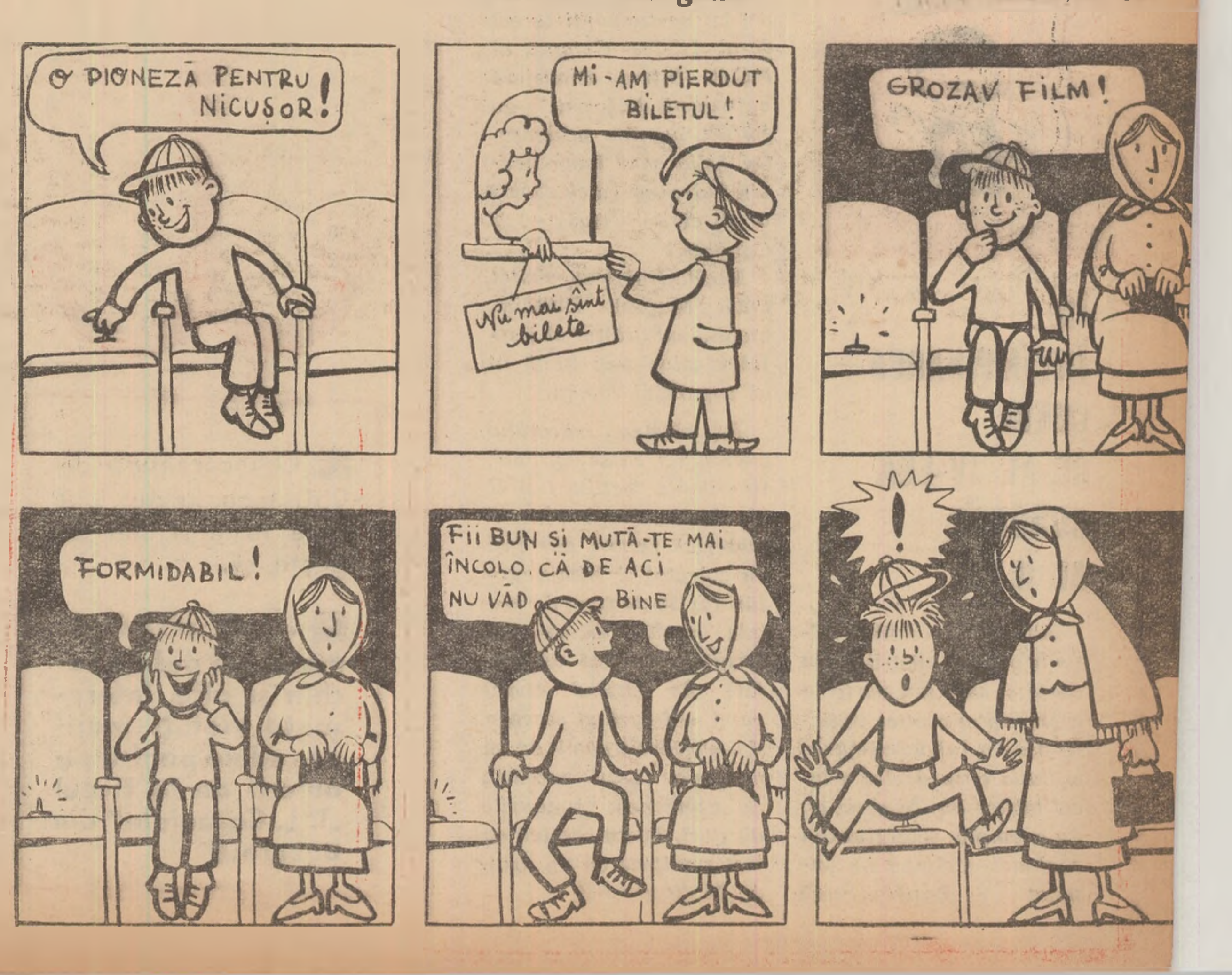

...Dragi cititori, e timpul să adăugăm că o aventură asemănătoare cu a lui Nicușor au avut și BEZNILĂ A. IOANA din *Miculești*, regiunea *Oltenia*, ION ELISABETA din *Borănești*, regiunea *București*, BURSUC CONSTANTIN din *Roșiești*, regiunea *Iași*, GÎRCOVEANU FLORIANA din *Vișina-Veche*, regiunea *Oltenia* despre care ne-au scris corespondenții noștri!

PĂȚANIILE LUI ILIUȚĂ (IV)

— La cinematograf —

Desen: G. BURSCHI

DULCE TÎRGUL IEŞILOR

Oraşul celor şapte coline

Cînd m-am trezit dimineaţa, soarele-şi trimitea prin fereastra odăii cîteva raze jucăuşe, care mă invitau să pornesc cît mai repede, să colind străzile şi să văd ce mai e nou în oraşul pe care nu-l mai vizitasem de anul trecut.

Mi-am pus aşadar mantia cea nouă, presărată cu toporaşi şi zambile, mi-am aşezat frumos coroniţa de ghiocei proaspeţi, şi-am pornit-o domol la drum.

De sus, din vîrful dealului Repedea, poţi admira în linişte întreaga panoramă a oraşului. Se spune că, privind seara de-aici, se poate uşor observa că Iaşul are forma unui uriaş crocodil. De bună seamă, din pricina aşezării sale puţin obişnuite, căci locuinţele şi celelalte construcţii sînt răsfirate pe şapte coline, care coboară uşor pînă în liniştitul şes al Bahluiului. De aceea Iaşului i se mai spune şi oraşul celor şapte coline.

*

...Ştiam că pînă în urmă cu cîţiva ani, Tătăraşul era un cartier modest. Să vedem ce mai e nou pe-acolo — mi-am zis. Dar mai să nu recunosc locurile. În drum, cum intri pe strada ...mea — strada „Primăverii", te întîmpină o construcţie impunătoare, la care încă se mai lucrează. E noua policlinică. Va avea cîteva zeci de cabinete. În curînd, vor fi aduse şi aparatele moderne cu care va fi înzestrată.

...Mai departe, la cîteva sute de paşi, o tăbliţă: „Şantierul de construcţii de locuinţe Tătăraşi". Chiar fără tăbliţă îţi dai seama uşor că în blocurile multicolore, despărţite prin spaţii verzi pe care iarba abia a încolţit, sînt găzduite sute de familii. Dar la multe, la foarte multe blocuri încă se mai lucrează.

De la fereastra unui birou, cineva mă invită să intru. Ion Beşliu, secretarul de partid.

— Bine-ai venit, Primăvară! Cam tîrziu pe la noi.

— Văd că îi daţi zor. Aveţi mult de lucru?

— Foarte mult! Pentru cele 12 000 de apartamente, cîte va avea noul nostru cartier, trebuie muncă, nu glumă. Pînă cînd vei părăsi tu aceste meleaguri, se vor mai muta aici cîteva sute de familii.

Am plecat împreună pe şantier.

În faţa blocului „Z" ne oprim. Sus, cineva fredonează un cîntec.

— Hai să urcăm pe schelă. Aici lucrează zidarii lui Costică Vizitiu. Majoritatea utecişti.

Aflu că băieţii lui Costică au crescut pe şantier. Pe bună dreptate. Şi Vizitiu cel mic, Mihai (fratele său) şi Petru Alexa, şi majoritatea celor din echipă lucrează pe şantier de şapte-opt ani. Ei au construit şi blocurile turn de pe malul drept al Bahluiului, cartierele Avram Iancu, Socola, Nicolina... Şi aici sînt tot fruntaşi. 11 utecişti din echipă se mîndresc cu insigna de fruntaş al întrecerii socialiste.

Tudor Budăi şi Gheorghe Moraru, care au lucrat cu ani în urmă pe şantier ca muncitori, s-au întors de curînd cu diploma de inginer.

Palatele de cristal

Tramvaiul mă poartă peste Bahlui, pe o şosea foarte lată, străjuită şi ea numai de blocuri noi. Pe oglinda şoselei e un dute-vino necontenit. Maşini de tot felul aleargă grăbite.

— Vin din zona industrială a oraşului — lămureşte cineva.

Într-adevăr, după cîteva minute, în faţă-mi apar construcţiile celor şapte întreprinderi industriale noi, care au răsărit aici în ultimul timp. Privind de afară, construcţiile par adevărate palate de cristal, căci faţadele şi acoperişurile sînt toate din sticlă. (Pentru ca lumina să pătrundă în sălile de lucru cît mai nestingherită). Ca să vizitezi fiecare din cele şapte palate, ţi-ar trebui cîteva zile, şi cum ţineam neapărat să mai fac o vizită şi în altă parte, am hotărît să intru pentru cîteva clipe într-unul singur. Acolo unde se face uleiul galben ca mierea.

La intrare, de pe un panou, îmi zîmbesc parcă cele cîteva zeci de chipuri ale fruntaşilor, cu care cei de aici se mîndresc. Citesc numele cîtorva: Ion Şerb, Vasile Hatmanu, Gheorghe Ciobanu. Iată şi două tinere fete: Ana Baban şi Aurelia Isac.

Le-am întîlnit la secţia presă. Amîndouă lucrau la aceeaşi maşină. Sînt foarte tinere.

— N-ai să le vezi decît împreună — spune Zamfir Nicodim. În fiecare dimineaţă, intră împreună pe poarta fabricii şi tot împreună pleacă.

Aurelia mi-a povestit apoi, că de Anişoara o leagă o veche şi frumoasă prietenie.

— De cînd am plecat la şcoala profesională, spune ea. Ne-am cunoscut în tren spre Roman. De atunci, am rămas nedespărţite.

În aceeaşi zi, şi-au luat diplomele şi tot împreună s-au prezentat la lucru aici, în vara anului trecut. Cînd Aurelia s-a mutat împreună cu bunicii săi într-un apartament nou din Cartierul Cantemir, Anişoara i-a ajutat pînă seara tîrziu la curăţenie şi aşezatul mobilei.

— Acum, ne pregătim să ne înscriem la liceul seral — încheie Anişoara.

Le-am urat succes celor două prietene şi am plecat grăbită să revăd...

...Orăşelul tinereţii

Pe aici, prin Copou, şi-a purtat
nescu, pe vremea cînd lucra la
Universităţii, sau mai tîrziu, cînd fă
lungi plimbări pe străzile triste,
său prieten, Creangă.

Acum, totul aici e atît de lumin
vesel, încît simţi un îndemn să te a
inimă grupurilor de tineri pe care-i
la tot pasul.

Unii merg la cursuri. Căci în cel
stitute de învăţămînt superior, cîte
în Copou, se învaţă şi după-amiaz
studiază circa 18 000 de studenţi). A
să citească la bibliotecă sau să vizi
me. Mulţi dintre ei însă merg în p
ales acum, cînd a început să fie mai
străbătă, pentru a nu ştiu cîtă oa
atît de cunoscute.

— Ştii cîte cămine au acum studen
din Iaşi? a întrebat un student.

— Opt, zece...

— Se vede că n-ai mai fost demul
Avem acum 19! Şi recent a început
ţia celui de-al douăzeci-lea. Asta în
complexele de cantine, cluburi, casa
tură...

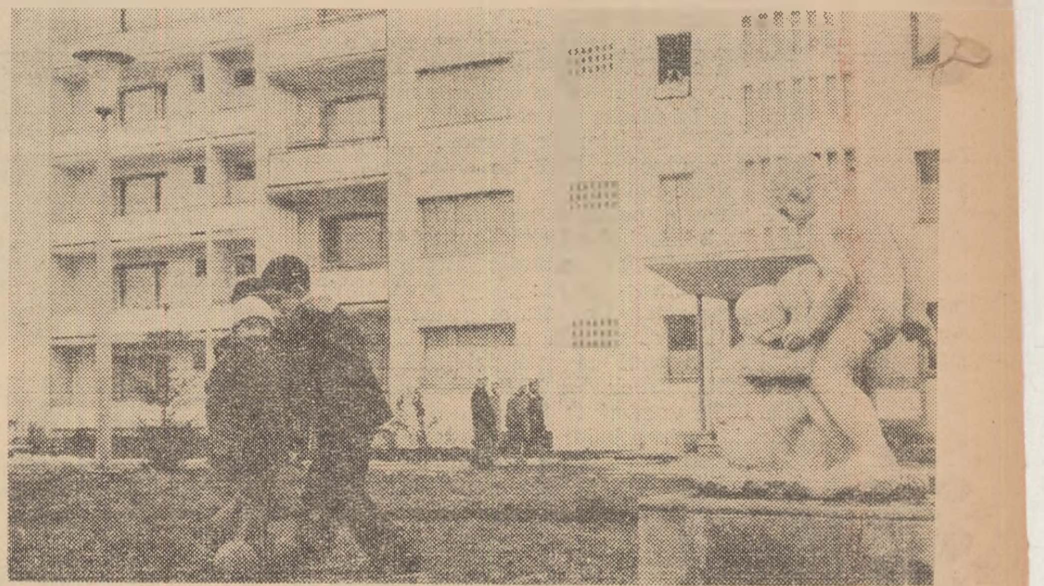
Cobor din nou de pe dealul Copo
înserează. Luminile fluorescente de
se aprind una după alta.

În centrul oraşului, firmele lumi
îndeamnă să priveşti vitrinele noilo
zine sau să intri la un film.

La cinemascopul cel nou, la „Victo
lează „Amintiri din copilărie". Deşi
am văzut atîtea lucruri noi, pe car
să le aştern în jurnalul meu, trebuie
neapărat şi pe năzdrăvanul Nică...

PRIMĂVA

Pt. conf. E.

O imagine din Iaşi „oraşul celor şapte coline".

ÎN ÎNTÎMPINAREA CELUI DE-AL IV-LEA CONGRES AL U.T.C.

Alături de toţi cetăţenii patriei, tinerii de la oraşe şi sate iau parte la acţiunile patriotice iniţiate pentru înfrumuseţarea şi buna gospodărire a localităţilor lor. În acest an de exemplu, tineretul din regiunea Crişana s-a angajat să împădurească prin muncă patriotică 200 hectare şi să planteze 110 000 flori, arbori fructiferi şi ornamentali.

Din pădurea de sonde pe pe Valea Prahovei, din marile unităţi industriale din Ploieşti, de pe şantierele de construcţii, s-au adunat mii de tineri care s-au întîlnit cu activişti de partid din regiune, cu participanţi la cel de-al IX-lea Congres al P.C.R. Într-o atmosferă entuziastă de lucru, s-au sfătuit asupra mijloacelor celor mai bune pentru îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate de Congres.

Mii de tineri au vizitat apoi Muzeul Doftana, monument grăitor al jertfelor celor mai buni fii ai poporului român.

În cinstea măreţului eveniment ce se apropie, tinerii din secţiile I şi II ale Atelierelor de reparat material rulant din Iaşi au colectat şi trimis oţelăriilor 50 de tone de metale vechi. În comuna Lespezi, au fost amenajate de curînd spaţii verzi, s-a curăţat şoseaua şi s-au văruit pomii de pe margine. S-au pregătit, de asemenea, rondurile de flori. Toate acestea au fost realizate de un grup de 30 de utecişti.

NAVA „CON

■ O încărcătură de 950 tone peşte, 212 tone făină şi ulei de peşte şi...

■ **... O pisică de mare, un pui de rechin şi alte interesante vietăţi marine, aduse pentru pionierii de la Liceul „I. L. Caragiale" din Bucureşti.**

Radiograma

Dragi pionieri, echipajul navei de pescuit „Constanţa" vă mulţumeşte pentru felicitările şi urările transmise, dorindu-vă din toată inima să vă îndepliniţi cu succes angajamentele luate, obţinînd note bune şi foarte bune, aşa cum şi noi ne vom strădui să aducem la bordul navei noastre din adîncul oceanului cît mai mult peşte şi de bună calitate, iar la înapoiere în patria noastră dragă vă oferim o interesantă colecţie de vietăţi marine, pentru cercul vostru de ştiinţe naturale. Stop.

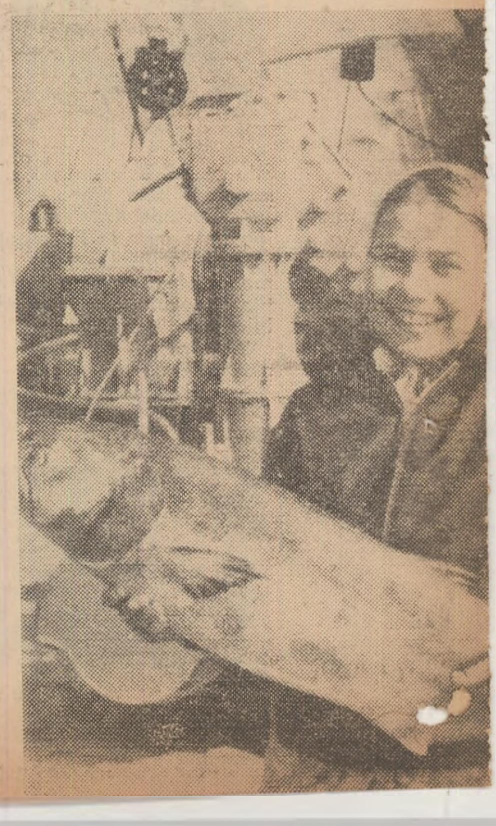
Cu ocazia Anului Nou vă dorim cart bun înainte, multă sănătate şi la mulţi ani!

Comandantul navei „Constanta"
VICTOR ORBAN

Aşa suna radiograma pe care marinarii de pe nava „Constanţa", plecaţi în cea de-a patra călătorie în Atlantic, o expediaseră pionierilor de la Liceul „I. L. Caragiale", cu cîteva luni în urmă.

La 10 martie, nava a revenit acasă, a acostat în portul Galaţi, avînd la bord trofeele culese din adîncul Oceanului, din zona insulelor Canare.

...Sala maşinilor e cufundată în linişte, motoarele s-au oprit. Afară însă, pe punte, activitate intensă.

Inceput de martie în București. Primăvară. Primăvară în ferestrele mari, pline de lumină ale noilor cartiere... Primăvară în privirile vii ale cîrdurilor de copii, veseli, sănătoși, care traversează strada... Primăvară în inimile și în zîmbetele miilor de țărani sosiți în Capitală de pe toate meleagurile țării.

„În întreaga sa activitate — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la Congresul cooperativelor de producție, — conducerea partidului nostru pleacă de la convingerea că hotărîrile importante care privesc viitorul țării... trebuie chibzuite cu masele largi populare". Iată pentru ce au sosit la marele sfat, cei 5 500 de delegați țărani — să participe la Congresul de constituire a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole, eveniment de deosebită importanță în viața patriei, noastre, despre care secretarul general al C.C. al P.C.R. spunea atît de frumos că „simbolizează primăvara satului românesc întinerit de seva dătătoare de viață a socialismului, de munca harnică a țărănimii, simbolizează însuși viitorul luminos de prosperitate și civilizație al patriei noastre socialiste".

Stăpînă azi pe munca ei, încrezătoare în viitor țărănimea urmează cu sfințenie calea arătată de partid, muncind demn, alături de întregul popor, pentru viitorul prosper al patriei.

Mulți dintre delegații care au vorbit sau au participat la Congres, și-amintesc încă de trecutul nu prea îndepărtat cînd, apăsată de exploatarea moșierească, zdrobită de nevoi și silnicii, lipsită de pămînt și unelte, țărănimea nu beneficia niciodată de roadele muncii sale. A trebuit să treacă secole și secole de luptă aprigă împotriva nedreptății, pentru pămînt și o viață mai bună, a trebuit ca la cîrma țării să vină clasa muncitoare, condusă de partidul comunist, pentru ca urmașii clăcașilor de odinioară să fie părtași nu numai la împlinirea visurilor străbunilor lor, ci să-și făurească astăzi „o viață liberă și fericită, la care strămoșii nici cu gîndul nu se puteau duce..." Țărănimea a devenit stăpînă pe soarta sa, pe roadele muncii ei, făuritoarea propriului său viitor luminos.

„Noi, foști argați pe pămînturile moșierilor de altădată — spunea la Congres tovarășul Ion Spătărelu — sîntem astăzi stăpînii cîmpiei noastre mănoase a Bărăganului, pe care, prin folosirea tractoarelor și mașinilor agricole, a metodelor avansate, prin irigații și folosirea îngrășămintelor, am forțat-o să ne dea recolte care înainte erau de neconceput pe aceste meleaguri". „...Să vină oricine dorește la noi — la C.A.P. „Gh. Doja" — și să vadă ce înseamnă socialismul în viața de toate zilele. Dimineața pe ulițele noastre trec țăranii pe biciclete și motociclete spre locurile lor de muncă. În casele lor, radioul, mobila elegantă, cărțile și hrana bună fac viața oamenilor plăcută, deosebită ca de la cer la pămînt de viața noastră de ieri".

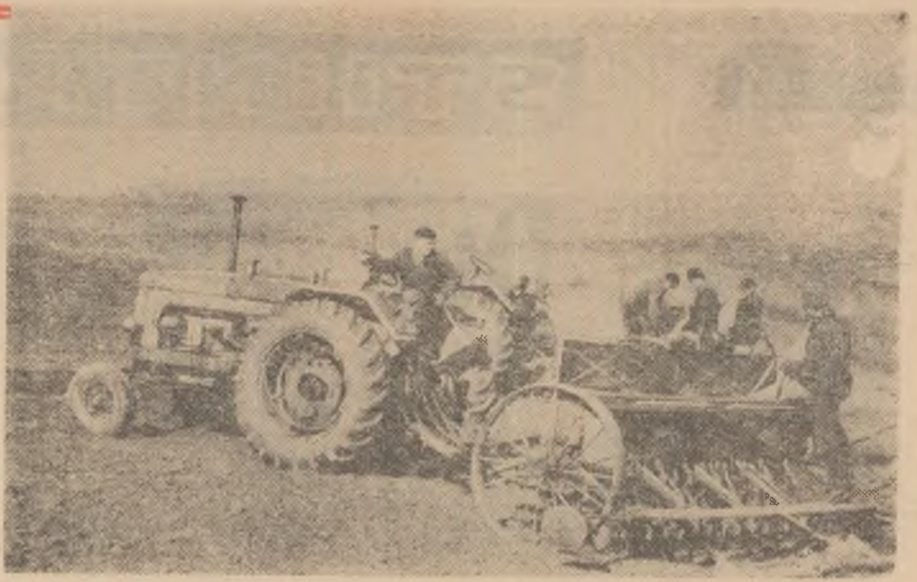
Tovarășul Sabin Bec, președintele cooperativei agricole de producție, din comuna Biled, spunea și el, plin de mîndrie : „Cooperativa noastră este așezată în plină cîmpie bănățeană, pe așa numita „Șosea a milionarilor..." cu holde mănoase, cu cooperatori harnici și pricepuți în meșteșugul obținerii de producții sporite".

Siguranță, mîndrie deplină pentru munca lor, încredere în viitor — iată ce s-a desprins din fiecare cuvînt rostit la Congres de trimișii țărănimii noastre. Pînă și proverbiala teamă de bătrînețe a țăranului a dispărut. Discutînd de înființarea Casei de pensii a cooperatorilor, la Congres au fost amintite cuvintele unui bătrîn țăran din Pechea-Galați, pe numele său Gheorghe Delgeanu : „Am de gînd să lucrez mulți ani, cît mă vor ține puterile, în cooperativă. Noi, cei mai în etate, muncim azi din toată inima cînd știm că bătrînețea ce ne așteaptă nu ne întunecă gîndul".

Dar toți ca unul singur, delegații țărani au arătat că ei știu că viitorul lor depinde de munca pentru recolte bogate : de aceea, tribuna Congresului a fost și o înaltă tribună a experienței înaintate, o tribună de la care au răsunat răspicat și sigure angajamentele țărănimii noastre cooperatiste în lupta pentru a smulge roade tot mai multe pămîntului. De fapt, în „Actul constitutiv al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție", adoptat de Congres, în art. II, se spune : „Scopul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole este unirea eforturilor cooperativelor agricole de producție din Republica Socialistă România pentru aplicarea politicii Partidului Comunist Român, de creștere a producției agricole vegetale și animale, de dezvoltare continuă a agriculturii socialiste, pentru ridicarea bunăstării țărănimii, satisfacerea nevoilor economiei naționale și ale întregului popor".

Congresul Cooperativelor Agricole de Producție, ale cărui lucrări s-au încheiat la 9 martie a.c., a mai adoptat **Statutul cooperativei agricole de producție, Statutul Uniunii Naționale, uniunilor regionale și uniunilor raionale ale cooperativelor agricole de producție, Statutul Casei de pensii a membrilor cooperativei agricole de producție.** A fost ales Consiliul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție. Cu îndelungi ovații și aplauze Congresul a adoptat Chemarea adresată țăranilor cooperatori, tuturor oamenilor muncii din agricultura țării noastre.

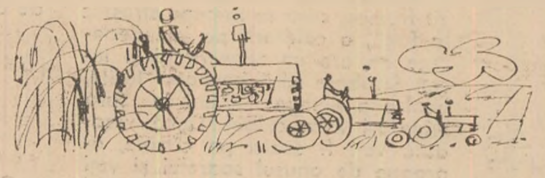
Primul Congres al Cooperativelor Agricole de Producție s-a încheiat în aplauzele puternice ale celor peste 9 000 delegați și invitați, ovaționîndu-se îndelung pentru Partidul Comunist Român, pentru continua înflorire a României socialiste.

Arăturile de primăvară sînt în toi. În fotografie : o imagine de la G.A.S Popești-Leordeni.

PRIMAVARA SATULUI ROMÂNESC

...NSTANȚA" A SOSIT ACASĂ

de Al. Dinu IFRIM

Marinarii, comuniștii Gheorghiță Alexandru, Abdula Murat, Constantin Corcodel și alții — aceiași care zile și nopți, săptămîni și luni au scormonit bancurile de pește ascuns în adîncul apelor, nu stau o clipă. Descarcă peștele.

O macara uriașă coboară brațul puternic în pîntecul vasului, în camera frigiderelor, înșfacă lăzile cu pește săltîndu-le în cîteva clipe în văzduh, la zeci de metri înălțime, apoi, făcînd o piruetă, le așază pe mal.

Pe noi ne interesează însă altceva acum.

Străbat niște coridoare albite de lumina dulce a neonului. Urc niște scări înguste, apoi iar străbat un coridor și ajung la cabina comandantului. O cameră elegantă, cu fotolii mari, cu flori pe măsuța așezată în mijloc.

Victor Orban, comandantul, zîmbește. Are în față pe măsuță, o fotografie.

— Cine e ?

— Fetița mea, Marinela. E în clasa a IV-a. Pionieră !...

— Cîte zile a durat cea de a patra călătorie a navei pe ocean? intru eu direct în interviul ce i-l solicit.

— 110 zile.

— Ați prins mult pește ?

— 950 de tone...

— Și... ați adus și colecția de viețăți marine ?

— Desigur.

— O putem vedea, spune ofițerul mecanic Nicolae Bărbat.

Străbat din nou coridoarele elegante, luminate cu neon. Mă încearcă nerăbdarea. Întreb :

— Și ce cuprinde colecția ?

— Pești zburători, un pui de pisică de mare, un pui de rechin...

Ofițerul mecanic se oprește în fața unei uși, scoțînd cheia din buzunar. Aici !

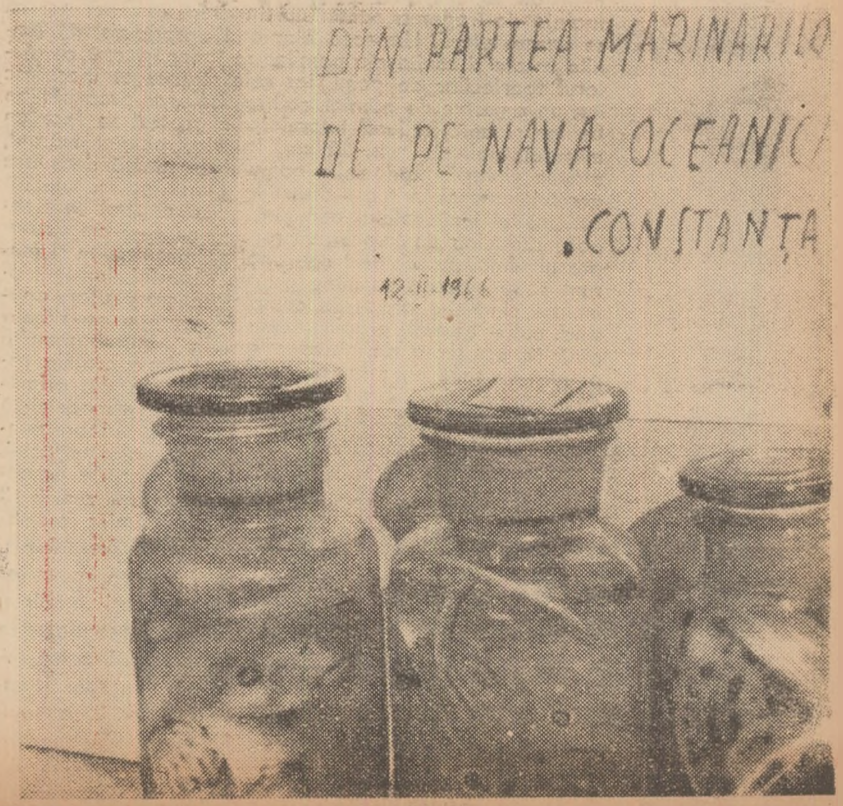
Descuie ușa și intrăm. Dintr-un colț, puiul de rechin și pisica de mare stau parcă gata să se repeadă. Ne „țintuiesc" dindărătul borcanelor de sticlă în care se află...

...Am mulțumit marinarilor pentru frumosul dar, urîndu-le în continuare noi succese.

Colecția se află la redacție și urmează să fie înmînată destinatarilor : pionierilor de la Liceul „I. L. Caragiale".

O fotografie originală : eleva Rădulescu Ștefana, în vizită la tatăl ei pe vas — cu un pește oceanic în brațe (foto 1).

Darul marinarilor pentru pionierii de la Liceul „I. L. Caragiale" (foto 2).

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Din trecutul pămîntului (II)

APA DISTRUGE ȘI CONSTRUIEȘTE

Prof. dr. Docent MIRCEA ILIE laureat al premiului de stat

În atmosferă apa se află într-o continuă mișcare, iar la suprafața și interiorul Pămîntului, ea duce o activitate neîntreruptă de distrugere, în regiunile înalte, și de construcție în regiunile joase și în mări.

Infățișarea de astăzi a munților se datorește, în bună parte, apelor care-i modelează necontenit, netezind culmile și adîncind văile. Astfel, pe crestele stîncoase ale munților, picăturile de ploaie pătrund în crăpăturile acestora, unde înghețînd apasă pe pereții lor lărgindu-le. Înghețul și dezghețul repetîndu-se, stînca se preface în sfărîmături colțuroase de piatră, care cad la picioarele ei sub formă de grohotișuri. Curmăturile și piscurile înalte, supuse schimbărilor brusce și dese de temperatură se desfac formînd stînci zimțuite sau turnuri ascuțite (Acul Cleopatrei, munții Făgăraș).

Munca apelor de ploaie este ușurată de vînturi, care îndepărtează părțile slabe ale stîncilor și scot în relief pe cele întărite. În bătaia vîntului și ploii fața stîncilor capătă înfățișări de chipuri omenești, care atrag pe turiști în număr mare. Masivul Bucegi are în cuprinsul său astfel de stînci: Omul, Sfinxul și Babele.

Apele de șiroaie, provenite din ploi sau topirea zăpezii se întrunesc laolaltă, se rostogolesc pe pantele repezi și se înfrățesc în jgheabul adînc al torenților. Pîraiele și rîurile rup stîncile, le sfărîmă și le transportă semănîndu-le în drumul lor sub forma de prundiș, nisip sau mîl. Iată deci cum apele curgătoare, care au rolul cel mai important în acțiunea de sculptare a scoarței terestre, netezește culmile înalte formînd poduri sau platforme și umple văile cu materialul cărat din munți alcătuind lunci și terase. Cînd rîurile întîlnesc stînci tari de granite sau calcare, ele sapă chei (Bicaz, Turda, Dîmbovicioara) și defilee (Dunărea, Jiu, Olt).

În căderea pe Pămînt, apa de ploaie curăță bioxidul de carbon din aer și-l poartă cu ea ajutînd-o la dezvoltarea pietrei de var din munții calcaroși (Piatra Craiului, Bihor). Șiroind pe suprafața acestora, apa sapă șențulețe în toate formele, numite lapiezuri. În terenurile calcaroase apele curgătoare pătrund prin pîlnii (doline) și ajung în adîncime pe crăpături, puțuri (avene) și culuoare pînă întîlnesc peșteri. Aici depun tot ce au strîns în mersul lor, formînd țurțuri (stalactite), coloane, perdele, perdele sau flori. Cînd apele care au circulat prin masivul calcaros reapar la suprafață, depun la locul de ieșire spuma laptelui de var (tuf calcaros), în care se păstrează aidoma tiparul frunzelor și mușchilor peste care au curs.

Apa sub formă de zăpadă și gheață formează, în zonele înalte ale munților (Alpi), ghețari care modelează și zidesc la fel ca și apele curgătoare cu toate că viteza lor de curgere este numai de 10—15 cm pe oră. Stîncăria acestor culmi este scobită și șlefuită în formă de căldare; văile iau forma de covată, iar la fruntea de topire a ghețarului se depun grămezi de materiale numite **morene**, care au forma unor movile sau întărituri de cetate. Aceste forme create de ghețari pe vremea cînd culmile înalte ale Carpaților erau acoperite tot timpul de zăpadă (epoca glaciară de la începutul erei noastre geologice) le putem admira pe înălțimile mari ale munților Făgăraș, Paring sau Retezat și constau din căldări de ghețari, (transformate în lacuri glaciare), care atrag prin sălbăticia stîncilor, limpezimea și coloritul apelor.

Mările depozitează întreg materialul adus de apele curgătoare, pe care-l îngrămădesc în cantități mari. Talazurile și curenții marini poartă acest material spre larg și-l cern tot mai mărunt. Bolovănișul, pietrișul și nisipul rămîn la țărm, iar pulberea măruntă este purtată în largul mării.

Acumulările mari de acest material făcute în timp îndelungat au ajuns la mai multe mii de metri grosime, care au servit — după cum vom vedea — la zidirea munților.

Prin munca continuă a apelor curgătoare fața Pămîntului se transformă mereu chiar sub privirile noastre. Aceste prefaceri se datoresc unor forțe care lucrează în sensuri opuse și anume, puterea de roadere și transport a apelor tinde să distrugă reliefurile înalte, iar puterea de atracție a Pămîntului (gravitația) face ca materialul cărat de apă să fie depus acolo unde forța ei vie a devenit mai mică de cît forța de atracție gravitațională.

Babele din Bucegi, stînci sculptate de ploaie și vînt.

ZIUA PLANTĂRII POMILOR

În luna martie a fiecărui an, o dată cu sosirea primăverii, are loc sărbătoarea micilor naturaliști — Ziua plantării pomilor, care a devenit pentru ei o acțiune tradițională.

Plantarea pomilor se face toamna prin lunile octombrie-noiembrie, sau primăvara prin lunile februarie-martie. În ambele cazuri săparea gropilor trebuie făcută cu cel puțn 20—25 de zile înaintea plantării. Ele trebuie să aibă lungimea și lățimea de 100 cm, iar adîncimea de cca. 80 cm. Pentru terenurile care n-au fost desfundate din toamnă, dimensiunile gropilor trebuie să fie ceva mai mari, altfel pomii cresc greu. La săparea gropilor se va avea în vedere ca primul strat de pămînt, gros de 25—30 cm, să fie așezat la toate gropile pe aceeași parte, iar restul în partea opusă.

Cu 10—14 zile înainte de plantare se vor umple toate gropile pînă la trei sferturi din adîncimea lor, cu pămînt de la suprafață, bogat în substanțe hrănitoare. Inainte de tragerea pămîntului în gropi este necesar să se fixeze tutorii. Urmează plantatul propriu-zis. Rădăcinile uscate și rănite ale pomilor se îndepărtează cu ajutorul foarfecilor de pomi, iar cele rămase se mocirlesc intr-un amestec de pămînt galben, bălegar proaspăt de bovine și apă. În jurul tutorelui din groapă se face un mușuroi înalt de cca. 25 cm, folosind pămînt mărunt, reavăn și fertil. Rădăcinile pomului se resfiră deasupra acestui mușuroi în toate direcțiile. Plantarea trebuie făcută astfel încît coletul pomului, adică punctul care separă rădăcina de trunchi, să rămînă cu 4—5 cm deasupra nivelului gropii. Se trage apoi pămînt reavăn și mărunt și se îndeasă cu mîna printre rădăcini, iar în momentul cînd sînt acoperite complet se calcă ușor, apăsînd către centrul gropii. Această operație se repetă pînă la umplerea definitivă a gropii. În jurul pomului plantat se face un mușuroi cu scopul de a proteja rădăcinile de frigul iernii sau de uscăciunea din primăvară. Cînd pomii se udă, mușuroiul acesta se modelează sub forma unei farfurioare pentru a dirija apa către rădăcini. În cazul plantărilor de primăvară, el se păstrează cca. 2—3 luni, după care rămîne permanent sub formă de farfurioară. Se face apoi tăierea ramurilor coroanei la aceeași înălțime, deasupra unui mugure plasat în afară. Vîrful pomului, adică ramura care prelungește trunchiul, se taie cu cca 25 cm mai sus decît celelalte ramuri.

Ing. I. ROVENȚA
și prof. Rodica RADU

ANIMALELE ȘI PRIMĂVARA

Primăvara cu soarele blînd și cerul albastru, redeșteaptă natura. De sub stratul de zăpadă, ghioceii își scot căpșorul, copacii încep să prindă viață, iar din țările calde se înapoiază păsările călătoare.

Cîrsteiul (fig. 1) o pasăre cu colorit frumos, care se pricepe strașnic la fugă, a călătorit pe jos, deoarece ea are un zbor greoi și încet. Străbate fără pașaport țările, pentru a ajunge la noi în țară unde își face cuibul. Dacă vreodată veți fi seara pe cîmpie, aproape de apusul soarelui și veți auzi crec-crec! crec-crec! să știți că este prietenul nostru cîrsteiul.

Inainte de a se lua zăpada de pe cîmp, iepuroaicele au început să aibă pui. Iepurașii se pricep să alerge încă de cînd au venit pe lume. Ei se adăpostesc pe sub tufe sau chiar în brazda lăsată de tractor. Acolo, stau ascunși. Se păzesc să nu-i vadă uliul, sau să-i adulmece vulpea. Noroc că nu după mult timp încep să mănînce iarbă și atunci iepurașii se descurcă singuri nemaiavînd nevoie de ocrotire.

O dată cu razele calde ale soarelui au ieșit de la locul de iernare șerpii și șopîrlele ce au stat ascunși toată iarna. Tot așa și broaștele au început să-și dezmorțească picioarele.

Din fundul galeriei, unde a hibernat, iese popîndăul. Este cam slab acum, dar pînă la toamnă se va îngrășa din nou.

Șarpele se mișcă și el anevoie în căutare de hrană. El consumă șoareci și o serie de insecte dăunătoare. Așa că, atunci cînd vedeți un șarpe, nu puneți mîna pe băț pentru a-l chinui. Uitați-vă la el și lăsați-l să treacă mai departe.

Tot acum încep să iasă din scorburi și liliecii, care și-au petrecut toată iarna dormind.

Natura toată se trezește la viață. Plantele încep să-și arate culoarea verde, iar fluturii să zboare deasupra florilor.

Lucian MANOLACHE

Din fauna patriei

SOSIREA OASPEȚILOR ÎNARIPAȚI

Printre fenomenele deosebit de interesante care se petrec în natură, putem aminti de „marea călătorie" pe care o întreprind păsările spre alte țări. Toamna, anotimpul „belșugului" a devenit pentru unele păsări (păsările migratoare) anotimpul pregătirii lor pentru a ierna în condiții cît mai prielnice vieții. Silite de apropierea frigului și de insuficiența hranei, păsările părăsesc locurile atît de îndrăgite ale patriei și se îndreaptă spre țările calde. În aceste ținuturi îndepărtate — natura le oferă mai multă ospitalitate pentru a-și petrece timpul 4—5 luni din an prietenii noștri prețioși „păsările".

Cîntată în versuri și proză de poeți „primăvara" trezește la viață nu numai „pana" sau „condeiul" scriitorilor, ci ea reînvie întreaga natură amorțită parcă de haina groasă a bătrînei ierni. Acum se aud bătăile ritmice ale inimii melcului, sîngele pulsează mai cu putere în corpul broaștei, șopîrlei, iar în atmosferă zumzetul insistent al albinei și al altor insecte ne vestește venirea păsărilor care nu de mult ne-au părăsit. Vestea „sosirii oaspeților înaripați" nu rămîne un secret nici în rîndul pionierilor care se pregătesc pentru a-i întîmpina.

Iscusința și dibăcia mîinilor lor harnice reușesc să construiască cuiburi artificiale în care păsările se vor adăposti și își vor depune ouăle pentru viitorii urmași. Ziua sosirii „oaspeților înaripați" a devenit pentru micii naturaliști o zi tradițională care este sărbătorită în fiecare an în luna martie. În întîmpinarea acestei zile ei se vor întrece în construirea de cuiburi artificiale care vor fi arborate în pomi. Cuiburile instalate de ei vor atrage păsări care pe timpul verii vor distruge dăunătorii pomilor și florilor. Știind importanța pe care o au păsările ca principali aliați ai omului în lupta contra insectelor dăunătoare, sarcina fiecărui pionier este de a ocroti și a îngriji aceste păsări prin: construirea de cuiburi artificiale; liniște la locul de cuibărit; plantarea de arbori și arbuști cu a căror fructe se hrănesc păsările.

prof. Florica BRACACIU

PRIMA EDIȚIE A CUPEI „SCÎNTEII PIONIERULUI" LA PATINAJ ARTISTIC A FOST CUCERITĂ DE ECHIPA CLUBULUI „DINAMO"

Duminică seara, la lumina reflectoarelor, pe uriașa oglindă de gheață a patinoarului artificial „23 August", în prezența unui numeros public, trompetiștii au vestit închiderea primei ediții a Concursului republican al speranțelor la patinaj artistic dotat cu Cupa „Scînteii pionierului"

Această zi de 13 martie în care cei mai buni patinatori artistici din țara noastră au urcat pe podiumul învingătorilor, va rămîne de neuitat. Ea marchează începutul unui mare concurs pionieresc care din acest an va deveni tradițional.

Cine ne-a plăcut mai mult ? Cine a evoluat mai frumos ? Este foarte greu să răspunzi unor asemenea întrebări deoarece în cele trei zile de concurs ochii ne-au fost încîntați de grația și gingășia a peste 70 de copii din București, Brașov și Cluj. Și totuși, ca la orice concurs, arbitrii au fost nevoiți să facă o departajare a celor mai buni dintrei cei buni. O foarte frumoasă impresie ne-au lăsat-o HUȘTIU BEATRICE, elevă în clasa a II-a la Școala generală nr. 79 din Capitală și FAZEKAȘ GHEORGHE, elev în clasa a IV-a la Liceul nr. 9, care atît la figurile impuse cît și la programul de „libere" ne-au dovedit pasiunea lor pentru această minunată disciplină sportivă.

Din rîndul nenumăraților concurenți, s-au detașat CAIMACAN ADINA, elevă în clasa a IV-a la Școala generală nr. 70 și MORARIU DORU, elev în clasa a IV-a la Școala generală 146, care încă de la figurile „de școală" au dovedit o pregătire temeinică. Nu s-a lăsat mai prejos nici GHIȘEREL DOINA, elevă în clasa a V-a la Școala generală nr 175, nici DÎDĂ RODICA, elevă în clasa a VII-a la Liceul nr. 35, care au făcut o adevărată demonstrație de desen pe gheață. Nu-i de loc ușor să execuți corect cifra 3 sau cifra 8. Sînt necesare luni și luni de zile de antrenamente. PREDA ADRIANA, elevă în clasa a IV-a la Școala generală nr. 151, la fel ca și POPESCU MIHAI, elev în clasa a V-a la Școala generală nr. 195, ne-au arătat însă cît este de ușor să execuți asemenea figuri cînd cunoști bine alfabetul patinajului artistic.

Amintindu-ne despre programul de figuri libere parcă o vedem și acum în fața ochilor noștri pe campioana țării la senioare, pioniera Moiș Elena, elevă în clasa a VII-a la Liceul „Mihail Sadoveanu" — evoluînd într-un minunat balet pe gheață. Dintre perechi nu vom uita multă vreme evoluția deosebit de spectaculoasă a pionierilor HUȘTIU BEATRICE și FAZEKAȘ GHEORGHE, care au cules aplauze la scenă deschisă.

Lupta pentru cucerirea mult rîvnitului trofeu a fost deosebit de strînsă pînă în ultimile minute ale concursului. Echipa fiecărui club era animată de dorința de a cîștiga prima ediție a Cupei „Scînteii pionierului". Prin evoluția deosebit de frumoasă, dinamoviștii însă reușesc pînă la urmă să cîștige trofeul pus în joc.

Deci, printre celelalte trofee cucerite de dinamoviști, începînd de astăzi, va figura și Cupa „Scînteii pionierului", cucerită de cei mai tineri sportivi ai acestui club.

Pagină realizată de Radu POPA

Fotografii : Gr. PREPELIȚA

Huștiu Beatrice din nou pe locul I

Printre cele mai mici participante la prima ediție a Concursului republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului" la patinaj artistic s-a numărat și o fetiță cu părul blond, cîrlionțat, care a cucerit inima tuturor spectatorilor din tribună. Pe cunoscuta melodie „Ciocîrlia" ea însăși părea o „ciocîrlie", care prin pași ritmici și mișcări pline de grație și fantezie părea că zboară pe gheață. Numele ei ? Huștiu Beatrice. Are 9 ani și este elevă în clasa II-a la Școala generală nr. 79. Patinează de la vîrsta de 6 ani. De atunci și pînă acum — adică în trei ani de zile — Beatrice și-a însușit din măiestria patinajului artistic devenind astăzi una din marile speranțe ale țării. Alături de notele de 10 obținute la școală încă din clasa I-a se pot înscrie performanțele deosebit de valoroase realizate pînă în prezent (locul I la categoria juniori I în 1965 la campionatele republicane. ; locul I la categoria juniori I în 1966 tot la campionatele republicane).

Titlul de cîștigătoare a primei ediții a Cupei „Scînteii pionierului" la patinaj artistic pe care l-a cucerit constituie una dintre cele mai mari bucurii, la care se adaugă o alta, trăită cu o lună de zile în urmă — primirea cravatei roșii.

Cîștigătoarele primelor trei locuri în proba juniori II (fete). Caimacan Adina, Ghișerel Doina, Preda Adriana.

REZULTATELE

Categoria 8 — 10 ani

Fete :

1. Stegărescu Carmen
2. Mitricică Doina
3. Buciumeanu Valentina

Băieți :

1. Cozea Lucian
2. Tulpan Călin
3. Goga Octavian

Categoria juniori II

Fete :

1. Caimacan Adina
2. Ghișerel Doina
3. Preda Adriana

Băieți :

1. Fazekaș Gheorghe
2. Morariu Doru
3. Popescu Mihai

Categoria juniori I

Fete :

1. Beatrice Huștiu
2. Dîdă Rodica
3. Ionescu Constanța

Băieți :

1. Dragoș Sandu
2. Tăujan Eugen
3. Czeisner Dezideriu

Perechi :

1. Huștiu Beatrice — Fazekaș Gheorghe
2. Bularca Ioana — Popescu Mihai

Categoria seniori

1. Moiș Elena
2. Formagiu Cristina
2. Ciubucă Marinela

Darul utecistilor din Sighișoara

Acum o săptămînă, pe adresa gazetei noastre, a sosit un pachet din Sighișoara. Ce credeți că era în el ? O cupă deosebit de frumoasă pe care mîna unui muncitor iscusit desenase o mică patinatoare executînd o săritură. Ceva mai jos, era notat următorul text : Concursul republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Alături de cupă o scrisoare. Iată conținutul ei.

„Acum două luni de zile am citit în gazetă despre organizarea primei ediții a Concursului republican al speranțelor dotat cu Cupa „Scînteii pionierului". Ne-a plăcut foarte mult această inițiativă a „Scînteii pionierului" și a Federației Române de hochei și patinaj și de aceea ne-am gîndit s-o sprijinim și noi după puterile noastre. Cîțiva uteciști din Combinatul nostru au lucrat în timpul lor liber această cupă pe care v-o trimitem. Ea exprimă dragostea pe care o purtăm noi, uteciștii, pionierilor țării noastre.

Organizația de bază U.T.C.
Combinatul „Faianța"
Sighișoara

Ei au cucerit titlul de „Cîștigători ai primei Ediții a Cupei „Scînteii pionierului" la patinaj artistic (de la stînga la dreapta) : Cozea Lucian, Stegărescu Carmen, Caimacan Adina, Fazekaș Gheorghe, Huștiu Beatrice, Dragoș Sandu, Moiș Elena.

CLINCHET

În tacerea albă
A-nceput să sune
Mai întîi un clinchet
Mic de ghiocel,

Apoi lin zefirul,
Peste ramuri-strune,
Și-a trecut arcușul
De violoncel.

Adrian MINTULESCU

RAZE DE SOARE

Au intrat razele în vii
Să înțepe mugurii,
Drept în inima lor, unde strugurii
Au culcuș înainte de a se ivi.
Iar mugurii,
De sub pleoapele cafenii,
Au deschis ochii cu irizări fraged-verzui
Și au privit, ca niște copii,
Spre zări
Unde cocorii strigau prelung:
La piuug, la pluug...
Și scriau din aripi
Unghiuri de cer, de deltă și bălți
Și-au desfăcut apoi frunzele
Să cînte zefirul din ele
Și doinele și cîntecele noi
Pe care,
Să le strecoare,
Ele, razele
Și să le păstreze,
Treze,
Acolo în inima mugurelui viu
Pînă cînd strugurele va fi rubiniu —
Să ni le redea mai tîrziu...

Primăvara
Cu cercei de cireș înflorit
A venit
La mine cu zorii
Să pornim împreună,
Mînă în mînă,
Pe cîmp cu soarele și cocorii.

M. CALIN

TINEREȚE

O! — tinerețe, astăzi pretutindeni ești —
Fiică-a țării ca o stea și sora
Acestor rîuri care pînă în povești
Se fac lumini și curg; munții nasc ora

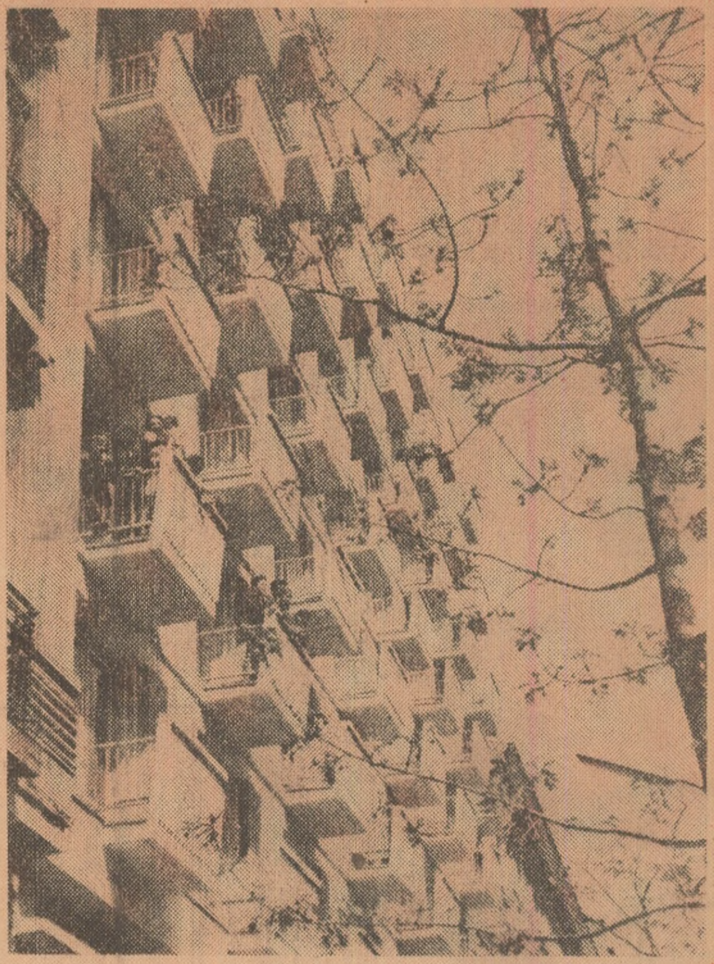
Pădurilor și-n stînci prind rădăcină focuri
Clădite-n vîrf cu arbori de demult,
Noaptea cînd trec și-ascult aceste locuri
Pe mine de departe parcă mă ascult.

Și bat cu-ntinse aripile-n spice
De aur, păsările Dunării și sînt
Mari brazde-n sus pornind să se ridice
Și să rodească-n zbor de aur un pămînt.

E-un timp frumos ca un văzduh, e-o lege
De-a mă privi continuu și în față, drept —
Această vîrstă — acum cînd mă petrece
Și-n flacăra ei vie cu flacără mă-ndrept.

Se-aude astfel și-o inimă afară,
Rotundă înăuntru-i alta ca un zbor
Și între ele iarăși se aude-o țară,
Ochii o văd și dulce li-e dor de viitor.

A. I. ZAINESCU

Mugurii salută arborele de beton.

Fotografii: Gr. PREPELIȚĂ

SCRISOARE PRIMĂVERII

Mi-ai trimis o rază, primăvară,
Ștrengăriță rază, pe caiet —
Cum aș mai țîșni din casă-afară
Și-aș uita pîn' și de alfabet!

Dar să scriu, să-nvăț cum se cuvine
Mă îndeamnă-un gînd în orice zi,
Și-apoi las' că am eu timp de tine
Primăvara mea de bucurii!

Vom străbate lacul împreună
Și-om hrăni din barcă pui de pești —
Numai să nu-mi vii cu vreo furtună
Mofturoasă cum te știu și ești!

Sau cu bicicleta ne-om plimba
Spre pădurea mea de flori și cînt,
Sau mai știu eu, poate la șosea...
Numai să nu lași să bată vînt!

O să vezi ce bine o să fie,
Și-o să rîdă flori și raze-n geam —
Dar mai am un pic la geografie
Și m-am luat cu vorba și uitam...

Marta CUIBUS

MĂRȚIȘOR

Știți, soarele
e el bătrîn — dar oricît
nu uită o datină veche:
îi plac mărțișoarele!
...Și le așază prietenilor lui
la gît,
pe brațe,
după ureche.

Mai întîi, stă,
se gîndește,
se răzgîndește,
să afle fiecăruia ce i se potrivește.
Se scoală mai devreme,
se culcă mai tîrziu,
zice: — Pentru cais ce să aleg? Nu știu...
Stă zîmbitor,
surîde unui gînd,
se-ascunde după un nor
și îl auzi de-acolo numărînd:
— Un mugure pentru prun,
pentru gutui o buburuză,
să nu uit mîțișorii pentru alun...
Cîmpiile?... Oare lor
o să le placă o floare pe bluză?
Să fie albă, sau colorată?
(Ierburile așteaptă nerăbdătoare
Și se ridică în vîrful picioarelor).

*

Acum dumneata, băiete,
și dumneatale, fată,
veți spune că știți chipul mărțișoarelor,
deci rostul frămîntării
nu e clar.
În fiecare an soarele
pune pe crengi același dar.

...Și totuși, dintr-un capăt, pînă-ntr-altul-al zării
e și mai nouă, și mai uimitoare,
fiece primăvară a țării!...

Mioara CREMENE

Bine ai venit, anotimp al tinereții!

„Lupta cocoșilor" — desen de Andrei Mihalache, elev în clasa a II-a la Școala generală nr. 24 din București.

DANS DE LUMINI

Privirea mi-o -ntorn. În hale — mașini.
Și oameni alături. Și dans de lumini.
Un dans uriaș, un dans creator
De brațe de tineri, un dans orbitor,
Un dans de comete, de flăcări ce pier,
Un dans fluid de dantele de fier,
Și-n toată ființa-mi rămîne gravată
Cîmpia metalului, de tineri, pictată.

N. BULGARU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
40361